

Sygn. akt IV CSK 151/05

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 20 kwietnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący)

SSN Gerard Bieniek

SSN Elżbieta Skowrońska-Bocian (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa "M." Spółki z o.o.

przeciwko "B" Spółce z o.o.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 20 kwietnia 2006 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 12 lipca 2005 r., sygn. akt [...],

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania pozostawiając temu
Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w T. wyrokiem z dnia 30 listopada 2004 r. zasądził od pozwanego „B.” Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością na rzecz powoda „M.” Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością kwotę 87.090,25 zł, a Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 12 lipca 2005 r. oddalił apelację pozwanego.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że strony podjęły rozmowy w sprawie wykonania przez powoda odlewów ze stali nierdzewnej, tzw. spiderów w lutym 2002 r. Elementy te miały zostać zainstalowane w Niemczech na fasadzie budynku. Powód wykonał odlewy próbne w oparciu o oprzyrządowanie dostarczone przez pozwanego i w marcu 2002 r. przekazał je pozwanemu. Odlewy te zostały zbadane w Niemczech, a próba wypadła pozytywnie.

W sierpniu 2002 r. powód został poinformowany o pojawiających się rdzawych nalotach na odlewach, jednak strony ustaliły, że dalsze odlewy będą wykonywane, ale należy zlecić ich piaskowanie w celu usunięcia rdzy. Piaskowanie to zostało zleczone przez stronę pozwaną firmie z S. Także w sierpniu 2002 r. pozwany przesłał powodowi zamówienie na partię spiderów zastrzegając, że mają być wykonane ze ściśle określonego materiału (z którego została wykonana partia próbna), jak również czyste i wypiaskowane. Zamówione odlewy zostały wykonane bez piaskowania; podobnie odlewy zamawiano w dalszych miesiącach 2002 r. oraz w pierwszych miesiącach roku 2003. Wszystkie wykonane odlewy zostały poddane piaskowaniu na zlecenie pozwanej Spółki. Dokonały tego Zakłady U. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością.

Wykonane przez powoda odlewy w dalszym ciągu rdzewiały mimo pokrycia ich w toku robót budowlanych kilkakrotnie farbą. Kontrahent niemiecki skierował do pozwanego reklamację wadliwych dostaw za pośrednictwem Spółki G. Ten z kolei złożył reklamację powodowej Spółce, która reklamacji tej nie uznała podnosząc, że odlewy zostały wykonane zgodnie z uzgodnieniami.

Pozwany zlecił opracowanie opinii, co do przyczyn powstawania korozji mgr inż. F.B., który kategorycznie stwierdził, że odpowiedzialność za wady ponosi powód. Druga opinia została opracowana na zlecenie Sądu przez Katedrę Inżynierii

Materiałowej Wydziału Mechanicznego Akademii Techniczno-Rolniczej. Z treści tej opinii wynikało, że przyczyną pojawiania się korozji był niewłaściwie przeprowadzony proces piaskowania.

W tym stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji uznał, że to pozwany ponosi odpowiedzialność za korozję odlewów, gdyż to on zlecił ich piaskowanie, i zasądził na rzecz powoda dochodzoną kwotę. Sąd nie uwzględnił zgłoszonego przez pozwanego zarzutu potrącenia wskazując, że nie wykazał on nienależytego wykonania zobowiązania przez powoda, ani poniesionej z tego tytułu szkody.

Oddalając apelację strony pozwanej Sąd drugiej instancji podkreślił, że skarżący nie kwestionował w apelacji opinii biegłego stanowiącej podstawę rozstrzygnięcia. Ponadto, pozwany godząc się na zakup odlewów, które ulegały korozji, wiedział o wadzie w chwili zawierania umowy. Zapewnienia powoda, że rdza zniknie, gdy odlewy zostaną poddane piaskowaniu, nie może być utożsamiane z zapewnieniem o braku wady, o którym mowa w art. 564 k.c. Samodzielne zlecenie przez stronę pozwaną zabiegu piaskowania odlewów Sąd uznał za działanie na własne ryzyko, którego skutkami nie można obciążyć powoda.

Skarga kasacyjna pozwanej Spółki oparta została zarówno na podstawie naruszenia prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.), jak i przepisów postępowania (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Skarżący wskazuje naruszenie art. 355, 563 § 2 i art. 564 k.c. oraz art. 498 k.c., jak również art.157 w związku ze 158 k.p.c. i art. 350 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie nasuwa zastrzeżenia takie ustalenie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, które uniemożliwia dokonanie oceny, czy w sposób należyty zostały zastosowane przepisy prawa materialnego. Przede wszystkim zwraca uwagę sprzeczność pomiędzy dokonanymi ustaleniami a ich oceną. Sąd pierwszej instancji ustalił, że już próbna partia odlewów, nie poddana piaskowaniu, ulegała korozji, a następnie przyjął za podstawę rozstrzygnięcia ustalenie, że to zabieg piaskowania, niewłaściwie wykonany, stanowił przyczynę występujących wad. Nie bardzo zatem wiadomo, czy korozji ulegały tylko odlewy poddane piaskowaniu, jak przyjął Sąd, czy też przyczyny tej korozji są inne, gdyż

ulegały jej także odlewy, wykonane z tego samego materiału, nie poddane piaskowaniu (partia próbna). Stanowisko to podzielił Sąd odwoławczy.

Nie zostały także poddane analizie okoliczności związane z dokonanymi przez strony ustaleniami, co do piaskowania wykonanych przez powoda odlewów. Biorąc pod uwagę specyfikę zamawianego towaru (odlewy ze stali nierdzewnej) oraz jego przeznaczenie (odlewy te miały być zamontowane na fasadzie budynku) mogłoby się wydawać, że nabywcy chodzi o odlewy, które będą się nadawały do osiągnięcia wskazanego celu bez dokonywania dodatkowych zabiegów. Jeżeli przyjmujący zamówienie dostarcza towar wadliwy, jednak zapewnia, że po dodatkowych zabiegach wady nie pojawią się, to wprowadzić nie jest to, jak trafnie przyjął Sąd Apelacyjny, zapewnienie, o którym mowa w art. 564 k.c. jednak nie może pozostać prawnie irrelevantne przy dokonywaniu oceny zachowania stron zobowiązania. Tej kwestii także nie wyjaśniono w sposób dostateczny dla prawidłowego rozstrzygnięcia sporu.

Jak z powyższego wynika nie jest możliwe dokonanie oceny podniesionych w skardze kasacyjnej zarzutów naruszenia prawa materialnego. Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398¹⁵ § 1 k.p.c.).